

BS

BIOGRAFIE ANTOINE BODAR

▲ Antoine Bodar was bij boekhandel Heijnen in Den Bosch voor de presentatie van het eerste exemplaar van zijn nieuwe boek. Een boek over hemzelf, waarin hij door schrijver Nels Fahner van alle kanten wordt belicht. FOTO MARC BOLSISIUS

Bodar mist Den Bosch nog altijd

In zijn eigen Den Bosch, de stad waar hij geliefd én verguisd is, presenteerde Antoine Bodar gisteren **een boek over zichzelf**. Daarin zegt hij (onder meer) nog heimwee naar zijn Bossche periode te hebben.

Richard Clevers
Den Bosch

Recentelijk is hij nog in Den Bosch op huizenjacht geweest. Antoine Bodar (bijna 75) voelde best voor een terugkeer naar zijn geboortestad. „Maar dat bleek niet eenvoudig.” De huizenprijzen zijn zo hoog. Komt bij dat de bekendste priester van Nederland een bibliotheek heeft waar je U tegen zegt, ‘een boekerij’ zoals hij dat zelf noemt. Zie maar eens een huis te vinden waar je zoveel boeken kwijt kunt, zonder dat het instort.

Toch is 's-Hertogenbosch (Bodar zal nooit Den Bosch zeggen) nog altijd een grote liefde, vertelt de priester deze donderdagavond, bij de lancering van het boek *Antoine Bodar, een portret* - geschreven door Nels Fahner.

Het is de stad waar hij geboren is (om op tweejarige leeftijd naar Bussum en later Amsterdam te verhuizen.) En het is de plek waar zijn ouders later zouden terugkeren en Antoine Bodar nog vaak op visite zou komen. „Nooit zonder een bezoek aan de Zoete Moeder”, het bekende Mariabeeld in de Sint-Jan.

Maar de hertogstad is óók de plek waar hij door sommigen verguisd

werd, toen hij plebaan van de Sint-Jan werd. Slechts negen maanden duurde die periode. Desondanks wordt er in het boek pagina's lang op teruggeblikt.

Dat heeft een reden: „Het was een stormachtig jaar”, zegt Bodar zelf, over die Bossche periode. Dat begon al bij zijn aantreden in 2003, toen zijn roem de priester al vooruit was gesnelde. In het boek zegt hij: „Ik was toen al een publieke figuur: ik liet in het openbaar van mij horen en schreef columns. De meningsvorming in mijn geboortestad tekende zich al af en ik kreeg zelfs het door alle bestuursleden van de kathedraal gedane verzoek van het plebaanschap alsnog af te zien.”

Wrijving zou blijven

De wrijving zou blijven. Zelf legt hij uit dat de directe reden voor zijn snelle vertrek het uitblijven van personele versterking was. Maar de hand gaat óók in eigen boezem. Wederom uit het nieuwe boek: „De andere kant is mijn eigen slechte karakter. Want ik kan ironisch zijn en daarmee uitdagen en soms zelfs ongewild provoceren. Een manager van zo'n grote onderneming als de Bossche kathedraal kan dat beter niet combineren met het schrijven van columns waarin hij zich duidelijk uit.”

Nog steeds vraagt Bodar zich af of hij niet langer had moeten blijven.

De priester raakt wel vaker verzeild in conflictsituaties. Hij is nu eenmaal geen mooiprater, zeggen intimi in het portretterende werk. Antoine Bodar is 'goudeerlijk, scherp, en soms opstandig'. Van tv zullen velen een eenzijdig beeld van hem hebben, denkt schrijver Nels Fahner. „Misschien een beetje lomp.” Bodar doet soms omstreden uitspraken die hem op felle kritiek komen te staan. Bijvoorbeeld vorig jaar, toen hij in de Volkskrant over transgenders zei: „Vanuit christelijk perspectief gesproken moet je het doen met het lichaam dat je hebt gekregen, je laat je niet verminken omdat we als land toevallig zo rijk zijn dat het kan (...)”

Depressie

In het boek, daarentegen, komt juist een zachtere en kwetsbare kant van de priester naar voren. Eerder vertelde hij Fahner al uitgebreid over zijn ervaringen met depressie. Ook in het nieuwe boek gaat het bijvoorbeeld over zijn gedachten aan zelfdoding.

Ook is voelbaar hoe geraakt de jonge Bodar werd toen hij wegens vermeende 'domheid' van school af moest. De droom om priester te worden lag voorlopig aan diggelen. Later zou hij liefst vijf studies voltooien.

Ook lezen we waarom Bodar, als hij bijna 21 is, het ouderlijk huis verlaat. „Dat was in 1965, enige tijd na een gesprek met mijn moeder waaruit bleek dat ik meer van de jongens dan van de meisjes ben. Mijn vader heeft toen twee weken niet met mij gesproken. Ik was lucht. En de sfeer daalde tot onder het vriespunt. Het

was dus beter op mijzelf te gaan wonen.” Intiem is ook te lezen hoe Bodar uiteindelijk toch voor het priesterschap kiest en daarvoor een liefdesrelatie vaarwel moet zeggen. De twee grote liefdes in zijn leven zouden uiteindelijk zijn beste vrienden blijven. Zij komen in het boek ook aan het woord.

Harder beeld

Waarom de priester voor de buitenwereld een harder beeld van zichzelf creëerde, weet schrijver Fahner niet precies. „Misschien is dat wat een leven in de openbaarheid met je doet.” Tegelijkertijd is hij ook in de media overigens wel altijd oprecht. „Wat hij zegt komt voort uit overtuiging.”

Bodar zelf heeft het de laatste tijd hoe dan ook een beetje gehad met (tv)-optredens, werken en schrijven, bekend hij deze donderdag. „Maar dat kan ook een periode zijn.”

Volgend jaar, kondigt hij aan, verschijnt er een biografie van hem. Het boek van Fahner daarentegen is met nadruk 'een portret'. Bodar werkte er wel ruimhartig aan mee en autoriseerde de tekst. Die bulkt trouwens van de plechtelijke taalkunst. Het is zoals de priester zelf ook het liefst formuleert.

Bodar, die een groot deel van zijn tijd nog steeds in Rome doorbrengt en het andere deel in Amsterdam woont, is niet trots, zegt hij. Hij wil zijn 'eigen levensstraatje in het boek niet schoonvegen', klinkt het deemoedig, zoals ook zijn lichaamshouding deze donderdag is. „Het had altijd beter gekund. Dat is het calvinistische in mij. Daarvoor heb ik denk ik toch te lang in Amsterdam gewoond.”

“**Ik kan ironisch zijn en daarmee uitdagen en soms zelfs ongewild provoceren**”
– Antoine Bodar